

Ordføreren for forespørgerne (Søgaard): I 1961 fik vi, som den højtærede undervisningsminister har sagt det, en forhøjelse af uddannelsesfondens midler fra 18 til 63 mill. kr., samtidig med at støtten til gymnasieområdet blev forbedret, og vi fik påbegyndt en forsøgsordning for 8. og 9. klasserne og realafdelingerne, således at midlerne i alt kom op på 71 mill. kr.

Det er vel forståeligt, hvis en sådan forøgelse af midlerne, som vi fik i 1961, måske et og andet sted ude omkring har kunnet give anledning til nogle administrationsvanskeligheder — og vel specielt i starten. Vi havde i forvejen og har vel i nogen grad stadig et meget lille administrationsapparat, som dels var baseret på et betydelig mindre beløb og dermed færre uddelinger, dels på et betydelig mindre antal studerende, og det må naturligvis både i fondsbestyrelsen og ude i de enkelte stipendienævne have været overordentlig vanskeligt ved den pludselige overgang at skulle opfylde sin mission fuldt ud, men det er også, som det var den højtærede ministers opfattelse, min opfattelse, at dette langt de fleste steder er foregået fuldt tilfredsstillende, selv om denne nye opgave, som administrationen fik, vel oftest bare er føjet til de i forvejen bestående opgaver. Jeg kan udmærket forestille mig det kolossale arbejde, det må have været på disse uddannelsessteder, særlig de store, at gennemgå skemaer og tilrettelægge hele fordelingsarbejdet, da der pludselig kom flere studerende til, som mente sig berettigede til deres andel af fondens midler, hvilket jo også var lovens hensigt. Og samtidig havde vi her i folketinget på visse områder rettet i enkelte af fordelingsprincipperne, hvilket nok har kunnet stille nævnene over for visse vanskelige problemer.

Det er vel ikke uforståeligt, at der ved løsningen af disse opgaver, som vel ikke altid har været lige nemme, en gang imellem har kunnet forekomme urimeligheder i selve fordelingen, urimeligheder, som har været med til at skabe diskussion først og frem-

mest naturligvis blandt de studerende selv, men også langt ud i videre kredse. Det er klart, at det høje ting meget årvågent må forsøge at følge med i, om de midler, som vi bevilger, nu også bliver brugt efter hensigten, og det er vel her på sin plads at spørge den højtærede minister, om det apparat, som forestår uddelingen af midlerne, først og fremmest stipendienævnene, kan siges at være sådan indrettet, at de værste urimeligheder kan elimineres, dette ikke mindst på baggrund af den væsentlige forskel på det meget store beløb, vi nu har fået til uddeling, og beløb af den størrelsesorden, vi tidligere kendte. Jeg tænker også på, hvilke kontrolmuligheder fondsbestyrelsen har over for de enkelte nævn. Det er vel ikke helt urigtigt, at uddelingen fra fondsbestyrelsen til de enkelte uddannelsessteder, altså stipendienævnene, først og fremmest er et tillidsspørgsmål, al den stund man ikke på centralt hold kan indkalde og sikkert heller ikke med stor fordel kunne indkalde samtlige ansøgningskemaer til bedømmelse. Det er vel først og fremmest i forbindelse med bedømmelsen og behandlingen af skemaerne ude i stipendienævnene, der opstår en vis usikkerhed, og det er vel også her, forskelligartetheden mellem de forskellige uddannelsessteder, vi understøtter, træder tydeligst frem. Der er forskel på egnetheds- og transskriterier mellem skolerne igen, og man skal på dette område måske — jeg er da helt enig med den højtærede minister i, at man ikke skal stille stærke kriterier op — se på en eller anden form for ændring.

Jeg fremkom ved behandlingen af lovforslaget i 1961 med et ønske og et lille hjertesuk om, hvorvidt vi kunne få en undersøgelse af alle de områder, som uddannelsesfonden giver midler til, her naturligvis først og fremmest de uddannelsesområder, som ligger uden for det, vi kender fra den gule betænkning, men hvor jo også den væsentligste part af de studerende er at finde. Jeg er i dag i stand til at takke den højtærede minister for det tilsagn, han her har